

Публично-частно партньорство: Перспективи за развитие – на примера на България

Ивайло Беев*

Въведение

Към момента на финализиране на изследването, в НС се обсъжда проект на ЗИД на ЗК, с който се отменя сега съществуващия ЗПЧП. С предлаганите изменения действително се избягват много от вътрешните противоречия в сега съществуващата уредба, но същевременно – и предлаганата уредба страда от множество слабости (най-съществените вече маркирани). Накратко: **перспективите пред ПЧП по сега действащата нормативна уредба са меко казано „спорни“**. Но с предлаганото изменение – посредством ЗИД на ЗК, се очертават и нови „предизвикателства“. Това логично насочва анализа към коментар на новата (евентуална) уредба на ПЧП у нас. Предварително трябва да се отбележи, че в разрез със ЗАН – предлаганото изменение е внесено за обсъждане в НС, но без изискуемата цялостна оценка на въздействието на Законопроекта (вкл. финансова оценка)¹. Освен самата отмяна на ЗПЧП – показателна за валидността и на авторския извод на основата на проведените анализ, с мотивите към законопроекта (първо обсъждане в пленарна зала), се валидизира и правилността на интерпретацията на концесиите – като форма на ПЧП. В тази връзка в цитираните мотиви е посочено, че „... от прилагането на закона се очакват следните резултати: разширяване на възможностите за използването на концесията **като форма на публично-частното партньорство** за създаване на публични ресурси, блага и услуги при високо качество и ползи както за публичния и за частния сектор,

така и за обществото като цяло“².

Изложение

Първата интересна подробност относно предлаганото изменение на ЗК е, че с чл., ал.1 от него, се посочва, че със закона се „урежда публично-частното партньорство“ (per arg.чл.1, ал.1). Тази формулировка е смущаваща – закона е за концесиите, а с него се урежда ПЧП – така както е прогласено с цитираната разпоредба. Действително – в ал.2, се посочва, че „този закон урежда и концесиите“. Формалната логика сочи, че израз на добра законодателна техника е разместването на алинеите – което ще отрази адекватно волята на законодателя да уреди концесиите за строителство и предоставянето на услуги, като проявна форма на ПЧП, а не ПЧП да се сведе до тези форми на концесиониране. По-нататък е посочено, че концесиите се възлагат при спазване на приложимите правила относно държавните помощи (per arg.чл.5, ал.3). На практика – с предлаганото изменение не се преодолява посочената като слабост тежка административна процедура по ЗДП. **Всъщност наличието на такава утежнена процедура показва принципното неразбиране на същностния икономически смисъл на ПЧП (от страна на нормотвореца)**. Да припомним: ПЧП е всяко взаимодействие между публичния и частния партньор, но това доктринално определение „идва твърде късно“ (парафраза на Хайек), когато са се натрупали множество от специфични форми на проявление на взаимодействието между публичните власти и бизнеса, при които производството, респ. доставката, на публични блага е финансирано от частния сектор. Казано иначе: **генезиса на явлението е показателно, че правителството прибегва до ПЧП, когато няма необходимия финансов ресурс. Тогава другото лице на ПЧП е генерирането на скрит публичен дълг:** - „дълг“, защото конкретната дейност (проект) се финансират със средства на частния

¹ На този факт е обърнато (по официален ред) внимание и на вносителите – виж: Становище на Американската търговска камара в България (АТКБ), депозирано в деловодство на НС сигнатурен номер: ПГ-606-01-11 от 29 юни 2016гта година (на практика 20 дни след внасянето от МС в НС на Законопроекта). Б.а.

² Виж: Доклад относно първо гласуване на Законопроекта за концесиите, сигн.номер на НС вх.№653-11-10 от 04 юли 2016-та година (подчертаното – мое). Б.а.

* д-р Ивайло Беев, УНСС

партньор; и

- „скрит“, защото всъщност вложенията средства не се отчитат като заемни³.

По-съществен е макроикономическият ефект, който се генерира, а именно: **че това дава възможност на правителството чрез ПЧП да запази активна дейност по доставката на публичните блага (алокативна функция), като при това се спазва определена фискална дисциплина (стабилизираща функция)**. При това създаваните активи не обременяват бюджета – това са случаите на ПЧП във формата на „Оперативни концесии“; „Проектиране-строителство-експлоатация-поддръжка“; „Проектиране-строителство-финансиране-поддръжка“; „Строителство-притежание-експлоатация-прехвърляне“; „Строителство-притежание-експлоатация“⁴. В тази връзка, съгласно Наръчника на Евростат (2004), в глава „Дългосрочни договори между правителството и неправителствени партньори (ПЧП)“ към Е S A - 9 5, са дадени указания за **п р а в и т е л с т в е н и я д е ф и ц и т и п р а в и т е л с т в е н и я д ъ л г**, съгласно които „съвместно придобит актив се отчита от оператора, когато той носи икономическите рискове по ПЧП договора“. Получава се така, че посредством ПЧП, правителството финансира публични дейности, без да утежнява бюджета. Но липсата на дори едно ПЧП на ЗПЧП недвусмислено показва, че този потенциал на ПЧП у нас не е разгърнат – това на фона на перманентни дефицити и външни заеми за финансирането му. И тук – интересна подробност: **у нас няма счетоводен стандарт, който да решава проблема, нито има МСС**, а се налага по аналогия да се прилагат „някакви“ правила, заимствани от страни, където са разработени (например: от ЮАР)⁵.

Връщайки се към оценката на Законопроекта, трябва да се отбележи и друг съществен проблем, произтичащ от обхвата на концесиите. Той е определен с чл.7, ал.2 – строителство, услуги и ползване на държавна или общинска собственост. Останалите форми на ПЧП (виж

по-горе в текста), като концесионирането на подземни богатства, съучастия в смесени дружества, предоставянето на социални услуги, финансирането на социални дейности и т.н., отново остават извън законова регламентация – като явни форми на ПЧП. Нещо повече: в Мотивите към Законопроект 602-01-29 за Закон за концесиите дословно е посочено, че: „Извън обхвата на законопроекта остават случаите на публично-частно партньорство, при които публичен и частен партньор обединяват усилията си за извършване на дейности в две основни насоки:

1. Дейности, които **включват** възлагане на строителство и/или услуги, при които партньорите разпределят помежду си оперативния риск така, че както частният, така и публичният партньор да бъдат изложени на колебанията на пазара.....

2. Дейности, които **не включват** възлагане от публичен орган на строителство, услуги или доставки. Тези случаи са извън обхвата на пакета директиви за обществените поръчки и концесиите. Такива договорености са създаването на публично- частните дружества (joint venture), правила за които понастоящем са уредени със ЗПЧП. Доколкото тези правила са странични на основния предмет на ЗПЧП, запазването им не е аргумент против неговата отмяна. В действащото законодателство е налице **законова празнота** относно цялостното регулиране на отношенията, свързани с участие на държавата и общините в търговски дружества, включително за образуване на еднолични търговски дружества. Поради това е необходимо и препоръчително **да се инициира изработването на отделен закон**, който да уреди посочените обществени отношения. До приемането на такъв закон, за да се отговори на очакванията за разрешаване на голямото разнообразие от възможни хипотези, при които публичен и частен партньор обединяват усилията си, което сега е **силно възпрепятствано** от действащите ограничения в Закона за държавната собственост и в Закона за общинската собственост, се предлагат промени в двата закона“⁶. Извън обхвата на законопроекта остават и **предоставянето на социални услуги, както и финансирането на социални дейности (при тях е налична друга**

³ В този смисъл – виж: Hill, D. “WHY PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIPS DON'T WORK”, L.2015, стр.9 и сл. Б.а.

⁴ По-подробно – виж: Маркова, М. „Счетоводни проблеми свързани с отчитането на ПЧП“, С.2011, стр.372 и сл. Б.а.

⁵ Подробно по този въпрос – виж: Маркова, М. „Счетоводни проблеми свързани с отчитането на ПЧП“, С.2011.

⁶ Подчертаното – мое, вместо коментар – визираното е показателно само по себе си в достатъчна степен. Б.а.

КОЛИЗИЯ – конкуренция на реда за възлагане между този на ЗОП и другия на Закона за социално подпомагане (ЗСП), но тази „особеност“ е разгледана в последващия текст).

Към „проблематичните законодателни разрешения“, трябва да се причислят и разпоредбите на чл.7, ал.1 и на чл.8, ал.1, където концесиите за строителство и услуги са дефинирани като ПЧП, докато концесиите за подземни богатства – с преpraщаща норма, се уреждат от ЗПБ (per arg.чл.25), т.е. те не са ПЧП. Защото ЗПБ формално остава извън обхвата на ПЧП, уреден със ЗК. Така отново се възпроизвежда практиката, наложена от поредното законодателно решение, на „явни“ и „неявни“ форми на ПЧП.

По отношение на „проектно дружество“ и „публично-частно дружество“ се запазва дефинирането им като капиталови търговски дружества (КТД) – per arg.чл.21, ал.1 и чл.22, ал.2)⁷. И в предлагания Законопроект, друга уредба относно посочените видове дружества няма, а видно от устойчивото им ползване (като правно-организационни форми) – би следвало в ДР да се предвиди тяхна по-подробна дефиниция⁸.

Интересен момент представлява възможността за сключване на почти „вечна“ концесия – от порядъка на 50 и повече години (per arg.чл.34, ал.3). Действително – предвидена усложнена процедура през НС, а самата тя се възлага с Решение на НС. По този начин – очертаното предимство на ПЧП по ЗПЧП (действащ)⁹, оглед на продължителността на ПЧП, се елиминира.

Тревога буди разпоредбата на чл.37, който определя съдържанието и обхвата на държавната политика за концесиите, като проблематиката на ПЧП остава косвено засегната – през очертаната политика за концисии. Казано иначе: ако целта на закона е

уреждането на обществените отношения в областта на ПЧП, то би следвало това да намери и адекватен словесен израз – при формулиране на държавната политика в тази област, а не тя да се свежда до политика по концесиите. Въпреки това – посоченото решение съдържа и известно предимство: отпада необходимостта от поддържането на два паралелни регистъра – един за ПЧП и един за концисии (както е според действащото в момента законодателство); и освен това отпада необходимостта (resp. съкращават се разходите на ресурси) за изготвянето на съответните стратегически документи – национална стратегия (per arg.чл.45, ал.1), оперативен план (per arg.чл.45, ал.2) и др., и в двете области едновременно. Запазва се разрешението относно планирането на средствата в ДБ (per arg.чл.45, ал.4), като условие за осъществяване на концесията, resp. на ПЧП. С разпоредбата на чл.42, на агенцията за приватизация и след приватизационен контрол (АПСК), се вменяват контролни правомощия, изразяващи се във възможността да формулира и отправя предложения за „...отстраняване на системни проблеми“ (per arg.чл.42, ал.4), което е интересно решение, с оглед на това, че всъщност АПСК ще контролира отношенията в областта на ПЧП, при това – за наличие на системни проблеми.

Подготовката и възлагането на концесия, resp. на ПЧП, съгласно законопроекта на практика възпроизвежда и сега действащия ЗК, както и сега действащия ЗПЧП (виж. чл.55 и сл., Раздел II). С посоченото разрешение се преодолява „системната“ слабост, констатирана в предходния анализ – на преуреждане на уредени обществени отношения. В този смисъл следва това разрешение да се оцени като положително, но известен размисъл буди решението ПЧП да се учредява само на основата на една процедура¹⁰, предвидена в ЗОП (per arg.чл.52, ал.2) – т.нар. „открита процедура“. При „открита процедура“ всъщност има „скрит“ елемент – това изготвянето на т.нар. „техническо задание“, както и на оценъчната методика, по която ще се ранжират постъпилите (и допуснати) предложения (оферти). В същината си „техническото задание“ е матрица, в която

⁷ Критичен анализ относно двата вида дружества, с оглед на правно-организационната им форма, виж: Виж: Беев и Пешев, „ПЧП – състояние и перспективи. Част 1“, кн.3/2016, сп.„ИА“. Б.а.

⁸ В тази връзка е изразено сходно виждане в цит.становище на АТКБ (виж предходна бел. под линия). Б.а.

⁹ По този въпрос, виж: Беев и Пешев, „ПЧП – състояние и перспективи. Част 1“, кн.3/2016, сп.„ИА“. Б.а.

¹⁰ За процедури с „трансграничен интерес“ се предвидени повече възможности: открита процедура, пряко договаряне и състезателен диалог (per arg.чл.52, ал.1). Б.а.

следва да се вмести предложеното с офертата, а оценъчната методика – измерва степента на съвпадение. Същевременно – няма никаква методология, която да се спазва при изготвянето на оценъчната методика, която се свежда до определен набор от критерии, имащи определено тегло – при изготвянето на окончателната оценка. Често вместо същинска оценъчна методика – съществените параметри са въздигнати като условия за допустимост, респ. като основания за отстраняване от процедурата на участник, подал съответната оферта; а като оценъчен критерий е заложено „най-ниска цена“. Колко и как корелира най-ниската цена с необходимото качество, при изискуем обем – въпроса е дискуссионен¹¹. Не е ясно (няма количествен анализ, респ. изискуемата от закона ОВР) доколко такова разрешение е резонно за концесиите, но тъй като закона цели „уреждането на отношенията по ПЧП“, то със сигурност за уреждането на последните посочената форма не винаги е най-удачна. Наред с това – с нищо не мотивирано разрешение¹², **препратките към реда на ЗОП не са реализирани с помощта на препращащи норми, а е налице възпроизвеждане на елементи от процедурите по ЗОП, което отново индицира на нежелания феномен на „преуреждане“, включително и контролно-отменителното производство пред КЗК.** Нещо повече: в мотивите към законопроекта се изтъква като първостепенна причина именно ограничените възможности на ЗК за възлагане на концесия (вече всъщност на ПЧП) – единствено на основата на „открита процедура“. По тази причина е недоумително, защо разширяването на възможностите за възлагане – с пряко договаряне или състезателен диалог, не са приложени за всички ПЧП, а само за тези с трансграничен интерес (per arg.чл.52, ал.1). Напълно объркващо е основанието за отмяна на ЗПЧП – защото „Законът за публично-частното партньорство предвижда публичният партньор да определя частния партньор чрез провеждане на процедура по ЗОП“, а за последните се твърди, че „...**Процедурите по ЗОП не са подходящ вариант за ПЧП проекти**, защото те се реализират чрез дългосрочни, комплексни и

сложни договори, изискващи специфика в съдържанието на документациите за участие, методологията и организацията на разглеждане и оценяване на офертите, и защото процедурите по ЗОП са предназначени за избор на изпълнители на договори с продължителност максимум 5 години“ – и същевременно: отново избора е по реда на ЗОП, дори по-рестриктивно – само чрез една от процедурите по ЗОП („открита процедура“). В Мотивите буквално е посочено: **„Откритата процедура, която единствено е допустима по действащия ЗК, не отговаря на условието за гъвкавост.** Това се споделя и от ЕК с мотив, че откритата процедура не предоставя възможност за договаряне между публичния и частния партньор“, но въпреки това – „междуведомствената работна група, назначена от министър-председателя, прие за обосновано със законопроекта да се допусне провеждането и на открита процедура, която да се прилага при концесиите без трансграничен интерес, които по правило са с относително помалка сложност и с по-голяма степен на сходство, когато се предоставят голям брой концесии за един вид обекти – държавна или общинска собственост“. Казано накратко: и това разрешение буди известно безпокойство – създавайки обективни трудности пред разгръщането на цялостната палитра от възможности за ПЧП; както и създавайки специални – по отношение на ЗОП, процедурни правила¹³.

Разрешението от ЗПЧП – относно последиците при прекратяване на договора за ПЧП, по „причина за която отговаря“ частния партньор (чл.63, ал.2, т.1 от ЗПЧП – действащ), е еквивалентно с това – дадено за прекратяване по вина на концесионера (per arg.чл.150, ал.3, т.1). С оглед баланс на икономическия интерес, това разрешение е логично, но остават възраженията (виж по-горе в текста), ако на концесията се гледа като на вид ПЧП. В Мотивите към Законопроект 602-01-29 за Закон за концесиите е посочено, че: „Директивата за концесиите не дефинира икономическия баланс на концесията, но определя промяната на този баланс като едно от условията, при настъпването на които е налице съществено изменение на концесионния

¹¹ Виж например: Schmalensee, R. „Testing the Differential Efficiency Hypothesis“, М.1985

¹² Справка: Мотиви към Законопроект 602-01-29 за Закон за концесиите. Б.а.

¹³ При по-специализиран прочит се идентифицират колизии между двата реда (този на ЗОП и този – вменен с предлагания Законопроект), но техният коментар не е тук. Б.а.

договор. В контекста на разпределението на рисковете и в съответствие с добрата европейска практика действащият ЗК въведе понятието икономически баланс на концесията, който е определен като равновесие между ползите и рисковете за концедента и за концесионера. Законопроектът запазва изискването за поддържане на икономически баланс на концесията, който трябва да е налице във всеки етап от действието на концесионния договор. Пряката последица от въвеждането на принципа за поддържане на икономически баланс е определянето на обстоятелствата, при настъпването на които този баланс се нарушава, както и последиците от това. Основното практическо значение на икономическия баланс на концесията е възможността при откриване на процедурата за определяне на концесионер да се определят обстоятелствата от фактически или правен характер, свързани с възложеното строителство и/или услуги или с обекта на концесията, при настъпването или изменението на които балансът може да се наруши. Ако последиците от тези обстоятелства са изначално определени с клауза за преразглеждане, изменението на икономическия баланс може да се използва като основание за изменение на концесионния договор¹⁴, а също: „Дължимото от концедента обезщетение е аналогично на обезщетението, което се дължи при прекратяване на концесионния договор по вина на концедента, тъй като причините за недействителността на концесионния договор се дължат на действия или бездействия на концедента“, но не това е видно с даденото разрешение.

Логичен, завършен и цялостен би бил анализа на съществуващата или на предлаганата нормативна уредба на ПЧП, ако или ЗПЧП (при някое от гласуванията в НС – за приемането му), или Законопроектът за нов ЗК¹⁴, съдържащ същинска ОВР¹⁵ – и на тази основа да се извърши критичен анализ. Посоченото от вносителите (в Мотиви към Законопроектта), че „за прилагането на законопроекта не се изискват финансови и други средства“, както и че за „прилагането на новия Закон за концесиите определените

бюджетни средства за финансиране от държавата“ – меко казано буди недоумение. Така от една страна вносителите считат, че не се изискват никакви средства за реализиране на ПЧП, а от друга – предвиждат, отделянето на такива от ДБ за целите на ПЧП. Прегледа на мотивите на вносителите на ЗИД на ЗК, не съдържа задължителния елемент – оценка на въздействието от предлаганата регулация: поне не и съобразно методиката, приета с ПМС №549 от 25 юли 2015-та година. Нейното наличие би дало възможност за един съдържателен критичен анализ на извършената ОВР. От формална гледна точка, Мотивите на законопроекта съдържат съответните реквизити, изискуеми в съответствие на действащата към момента на внасяне нормативната база. В този смисъл, разпоредбата на чл.73, ал.2 от ПОДНС¹⁶, е изпълнена. Така в Мотивите е обособена „Част V“: „Финансови и други средства, необходими за прилагането на закона за концесиите“. Буквално – още с първото изречение, е обективизирано меко казано „смушаващо“ изявление: „За прилагането на законопроекта не се изискват финансови и други средства“. Изразено с терминологията на доктрината на ОВР – **според вносителя на Законопроектта няма „административни“ разходи, които да включват „...разходите на публичния сектор по въвеждането и прилагането на регулациите, като прилагането включва администриране и контрол, право-охранителни и право-раздавателни дейности. Всички те имат фискални измерения и не е трудно да бъдат остойностени“¹⁷. Но „административни разходи“ възникват и за частния сектор, които имат сродно съдържание и поради което, за измерването им се прилага общата методология на Standard Cost Model (SCM). Този модел е приложим, както при определянето разходите на частния сектор (фирмите и домакинствата) по изпълнението на регулациите; така и на държавата (публичния сектор).**

Сравнителния анализ на вариациите на SCM, използван в различни страни от ЕС, показва несъществени отклонения относно представените по-долу характеристики и

¹⁴ Сигн.номер 602-29-01/09.06.2016 на НС.

¹⁵ Това е едно от първите възражения към вносителите (от 29.06.2016), което представлява и нарушение на ЗАН, както и на ПМС №549 – виж цит.писмо на АТКБ. Б.а.

¹⁶ ПОДНС на 43-то НС на РБ. Б.а.

¹⁷ Виж: Пашев, Вълев и Брусарски, „Ръководство за оценка на въздействието в България“, С.2014., стр.70-71. Б.а.

методология на този модел. При всички идентифицирани случаи на официална приложение на SCM, те се използват за оценка на „административната тежест (вар.: бремене, разходи)“, която създава регулацията. Използва се калкулация от типа:

$$AB = (H \times W) \times (NB \times F) \quad (13)$$

където:

AB – калкулирана стойност на административната тежест;

H – брой часове, необходими за прилагането на регулативните дейности;

W – почасова ставка;

NB – брой на засегнатите дейности;

F – честота на засягане.

В SCM се разграничават три равнища на изчисление на административното бремене: такова възникващо за държавата, бизнеса и домакинствата. Методиката – за всяко от равнищата, е сходна с тази описана по-горе. Още повече, че в помощ, и на бизнеса, и на държавната администрация, има разработен web-базиран инструмент (т.е. общо достъпен и работещ на принципа „7/24“) – т.нар. „help desk“, позволяващ незабавното и автоматично калкулиране на административните разходи

Всъщност – критичния прочит на цитраното „умозаклучение“, показва обезпокоително наличие на „късогледство“ у вносителя: очевидно е, че в предвид е имано липсата на „финансови и други средства“ само за публичния сектор, т.е. в разрез с ПМС №549, административните разходи за бизнеса – въобще не са обект на коментар. Същевременно – **в логическо противоречие** с оценката относно липсата на разходи за фиска, с второто изречение от визираните Мотиви е посочено, че се предвижда да се определят (т.е. отделят) средства от бюджета на държавата за изпълнението на предвидените ПЧП. Действително – такива (т.е. ПЧП) може и да няма и от това да следва, че няма и да има необходимост от „отделяне на средства от бюджета“, но предвидените със ЗК дейности – по създаването на стратегически документи, поддържането на база данни, регистри и т.н., респ. ангажиране на административен капацитет за това, безусловно изискват

влагането на съответния ресурс. В този смисъл е легитимно да се изведе заключението, че тази част от оценката не е издържана. По-нататък е посочено, че „с възлагането на т.н. „самофинансиращи се концесии“ ще се освободи значителен финансов ресурс от бюджета, който ще се пренасочи за финансиране на други неотложни публични нужди“. Безусловно се съгласяваме с тази констатация.

Финалният „акорд“ на визираната част от Мотивите на вносителя, че „с възлагането на концесии за ползване на държавна или общинска собственост ще се осигурят приходи на държавата“ – **можеше** да се причисли към безусловно точните и верни заключения, ако не беше „уточнението“, че това ще произтече „чрез извършване на най-ефективната постигната в състезателната процедура стопанска дейност“. **Значението на последното трудно се поддава на разбиране.** Как точно се постига „стопанска дейност“ чрез състезателна процедура (по ЗОП), а тя на свой ред – да предопределя „ефективността“ ѝ? В най-добрия случай, може да се приеме, че вносителя не е намерил най-удачен словесен израз на идеята, че на основата на процедурата по ЗОП, при спазване на неговите принципи – „откритост“ и „прозрачност“, право „на живот“ ще получи онази инициатива, **която носи най-големи ползи за обществото и така ще съдейства за постигането на конституционно прокламираните цели пред държавната организация: демократична, правова и социална държава.** Но за да може да се направи извод в тази насока, съгласно и възприетата методология на ОВР чрез „новия“ ЗАН, трябва да се „изследва съотношението между формулираните цели и очакваните резултати“ (per arg чл.19, ал.2, изпр.2 от ЗНА).

Очаквани резултати от прилагането на закона за концесиите са очертани в последната „Част VI“ на визираните Мотиви:

- разширяване на възможностите за използване на концесията като форма на публично-частно партньорство за създаване на публични ресурси, блага и услуги при високо качество и ползи както за публичния и за частния сектор, така и за обществото като цяло;
- развитие на инфраструктурата и на услугите без или със минимално финансово участие на

държавата/общините;

- създаване на възможност за използване на опита на частния сектор за постигането на ефективност и ефикасност при предоставянето на услуги от обществен интерес и внедряването на иновации, свързани с повишаване на качеството и намаляване на цената на предоставяните услуги;

- повишаване на конкуренцията на вътрешния пазар чрез създадените допълнителни възможности за насърчаване на частните инвестиции в строителството, поддържането и управлението на обекти на техническата и на социалната инфраструктура и в извършването на дейности от обществен интерес;

- постигане на дългосрочни ползи от концесията както в икономически, така и в обществен аспект.

Видно от представено, вносителя (съзнавано или не) е очертал именно онези ползи за обществото, чрез които с новата регулация, ще съдейства за постигането на конституционно прокламираните цели пред държавната организация: демократична, правова и социална държава. **Посоченото за пореден път валидизира авторовата хипотеза, че ОВР следва да е подчинено на доказателствен анализ именно в очертаните насоки.** Същевременно – липсата на количествен анализ, придава „пожелателност“ на тези намерения.

Заклучение

С текущия анализ, стана ясно значението на ЗОП като операционализираща технология по възлагане на ПЧП. Това по категоричен начин налага неговото самостоятелно разглеждане, но ЗОП сам по себе си е замислен като технология за осъществяването на публични разходи: per arg. чл.1 от ЗОП, където се посочва, че чрез ЗОП се определят „принципите, условията и реда за възлагане на обществени поръчки с цел осигуряване на ефективност при разходването на бюджетните средства“. С други думи: в същинското си предназначение ЗОП е операционализиращата техника на „колективното потребление“, а то на свой ред е в основата на всяка стабилизационна програма. Казаното поставя по безусловен начин ЗОП като център в анализ, който ще представлява на уважаемата аудитория – в последваща публикация.

Използвана литература:

1. Beev & Peshev, “PCHP – current status“, Economic Alternatives, kn.3/2016
2. Markova, M. „Schetovodni problem svurzani s otchitaneto na PCHP“, Stopanstvo, C.2011
3. Pashev, Vulev, Brusarski „Rukovodstvo za otshenka na vuzdeysviето v Bulgaria“, IPI, C.2014.
4. Hill, D. “WHY PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIPS DON'T WORK”, L.2015
5. Schmalensee, R. „Testing the Differential Efficiency Hypothesis“, (PhD Thesis) M.1985